

**Sok-sok mesét gyöngyként hogyha fűznél szálra,
abból biz' maholnap mesefüzér válna!
Fényes gyöngyszem csillan, kerek kis történet:
Hell Krisztina fűzte most a fonálra e szépet...**

„Szeretem a meséket, mindet, az összeset, úgyhogy nem volt könnyű választanom közülük EGY kedvenctet. Például több Lázár Ervin-mese is van, amiket különösen szívesen olvasok újra és újra, mert a szövegükben rejlik „mókásságok”, a furá nevek és a még furább szerzetek nagyon közel állnak hozzám. Ezt a mostani mesét, *A soványító palacsinta* címűt azért választottam kedvencemmé, mert a főhőse, Kriszti királykisasszony akár én is lehetnék, hiszen otthon a szüleim olyan gondoskodással és szeretettel neveltek, hogy azt egy valódi királylány is megirigyelné! Másrésztől meg én is – akárcsak Kriszti királykisasszony – imádom a palacsintát, és gyerekkoromban amikor csak megkívántam, anyukám meg nagymamám mindig sütöttek nekem. Drága Nyuszi mama és Anyu! Így utólag is köszönöm a sok finom palacsintát, ami a tányéromra került! Meg ezt a mesét is köszönöm! ”

Hell Krisztina

Lázár Ervin:
A soványító palacsinta

Kriszti királykisasszony nem sajnálta volna érte a fele országát. Kincstárából a legszebb smaragdot. Karkötőt, gyűrűt, feliratos trikót, akármit! Meg is hirdette a Királyok Lapjában: „Fele országom, kincstáram legszebb

smaragdja, karkötő, gyűrű, feliratos trikó, akármi annak az embernek, aki megutáltatja velem a palacsintát.”

Kriszti királykisasszonynak nyomós oka volt rá, hogy megutálja a palacsintát: Ő maga volt a nyomós ok. Mert gömbölyű volt, mint egy búbos kemence, széles, mint egy szalmakazal, és vastag, mint a rácpácegresi Nagyszederfa.

S mindez miért?

Bizony azért, mert módföltt szerette a palacsintát. Palacsintával kelt, palacsintával feküdt, a palacsinta volt a minde.

Na, özönlöttek a hirdetésre a különböző doktorok, kuruzslók, kutyapecérek. Egyik injekcióval próbálkozott, a másik ráolvasással, a harmadik kocsikenőcsős palacsintával; majd ettől megundorodik, jajdefinom, mondta Kriszti királykisasszony, és befalt a kocsikenőcsös palacsintából háromszázat, az

injekcióra rá se hederített, a ráolvasás szertefoszlott, mint egy nyár végi báránnyelű – csak a palacsinta, a sok palacsinta, meg a palacsinta. – Tessék velem megutáltatni a palacsintát – toporzékolt Kriszti királykisasszony egy ízben meg egy mézes palacsinta között. – Karcsú akarok lenni, mint a nádszál, hamm, egy túrós, lenge, mint a tavaszi szellő, hamm, egy ka-kaós, hamm-hamm-hamm.

Már-már úgy látszott, hogy senki sem tud kifogni Kriszti királykisasszony ádáz szenvedélyén, amikor az erdő felől megérkezett a legeslegutolsó pályázó is, egy nagydarab, kövér, sántikáló ember (gondolom, azért sántikált, mert fájt az Achilles-ina), és azt mondta:

– Kedves Kriszti királykisasszony, dehogyis kell neked megutálnod a palacsintát, éppen ellenkezőleg, annyit ehetsz belőle, amennyit akarsz, csak az

a fontos, hogy az én találmányomból egyél, mert tudja meg mindenki, én, a lángelméjű föl- és kitalálnok, föl-találtam a soványító palacsintát.

Így szavalt a nagydarab, kövér, fájós lábú – s amint tőle hallottuk: lángelméjű – föl- és kitalálnok. Kriszti királykisasszony lelkesült arccal a nyakába borult:

– Óh, megmentőm – sóhajtott –, ide azt a soványító palacsintát!

– Egy pillanat – mondta a nagydarab ember, kibontakozott Kriszti királykisasszony karjai közül, és a zsebéből valami csigaszerkezet-félét, meg egy jó hosszú zsinetet kotort elő. Az egészet fölhajította egy jó magas fa legfelső ágára, s egy kicsit huzigálta a madzgot.

– Na, most jó – mondta. – Ide egy palacsintát!

A palacsintát fölerősítette a csiga zsinórjára, és fölhúzta a fa legtetejére.

– Tessék, Kriszti királykisasszony, edd meg!

– De hogyan? – rémüldözött Kriszti királykisasszony.

– Mássz föl érte! Esküszöm, mire az ezredik soványító pa-

lacsintát megeszed, karcsú leszel, mint a nádszál, és lenge, mint a tavaszi szellő.

– Brr-kreccs-riccs-reccs-zrr – így szóltak az ágak, amint Kriszti királykisasszony szuszogva, fújtatva, lihegve szuszogott, fújtatott, lihegett fölfelé a fán. Ez volt ám a másszás! Mint a záporosó, szakadt Kriszti királykisasszony verítéke. Fogadjunk, fogyott vagy tíz dekát, mire a fa tetejére ért. Szusszant egyet, és hamm, befalta a palacsintát.

– Én innen többé le nem megyek – mondta nekikeseredetten. – Húzzatok föl még egy palacsintát!

– Azt már nem – mondta odalént magabiztosan a kitalálnok.

– De ha lejössz, idenézz, mit kapsz! – Mutatta, hogy mit. – Lekváros!

– Húúú – mondta Kriszti királykisasszony, és recsegve, ropogva, szuszogva, fújtatva megindult lefelé. Zirr-zörr, az

ágak, sitty-sutty, a levelek. És lent, hamm, a lekváros!

– Megy ez, kérem – vigyorgott a kitalálóknak, és ügyes szerkezetével máris húzta a fa tetejére a következő palacsintát. – Rajta, Kriszti királykisasszony!

De Kriszti királykisasszony, ahelyett hogy mászni kezdett volna, elfeketedett, ellilult, elzöldült, és kitört, mint egy gejzír.

– Te hóhér, te körmönfont csaló – ordította –, még hogy soványító palacsinta! Csak nem képzeled, hogy ágheggyel böködtetem, fakéreggel horzsolgatom, mászással gyötörtetem a drága testem! Poroszlók, elő! Vágjatok huszonötöt a háta végére!

A nagydarab föl- és kitalálóknak lángelme nélkül is láthatta, hogy ennek fele sem tréfa, megrendítette hát súlyos testét, és nyilálló Achilles-inakkal rohant arra, amerről jött, az erdő felé. Nyomában a poroszlók suhogtatták a pálcájukat. Futott szegény kitalálóknak, ahogy bírt, és közben azt motyogta: – Pedig ágheggyel böködtetés, fakéreggel horzsolgatózás, mászással gyötörtetés nélkül nem megy. Esetleg egy kis futás sem árt –

tette hozzá, és vágta a fák közt, ahogy a lába bírta.

Így történt, hogy Kriszti királykisasszony máig is gömbölyű, mint a búbos kemence, széles, mint egy szalmakazal, és vastag, mint a rácpácegresi Nagyszederfa.

Bezzeg szegény nagydarab, kövér, fájós lábú föl- és kitalálóknak! Éppen tíz kilót fogyott, mire a poroszlók abbahagyták a kergetését. Lihegve és kedvtelve nézte megkarcsúsodott alakját egy patak tükrében, és azt mondta:

– Mégiscsak nagy találmány a soványító palacsinta!

